

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce **P. Č.**, proti žalované **České advokátní komoře**, se sídlem Praha 1, Národní 16, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 4. 2012, č. j. 5 A 235/2011 - 42,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

Žalobce brojí včas podanou kasační stížností proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 4. 2012, č. j. 5 A 235/2011 - 42, kterým bylo zastaveno řízení o jeho žalobě z důvodu nezaplacení soudního poplatku.

Žalobce podal žalobu, kterou se domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 15. 6. 2011, č. j. 1588/11, o určení advokáta pro řízení o ústavní stížnosti. Poté, co byl soudem vyzván k zaplacení soudního poplatku, požádal, aby byl od jejich placení osvobozen. Městský soud této žádosti usnesením ze dne 1. 11. 2011, č. j. 5 A 235/2011 - 12, nevyhověl a osvobození od soudních poplatků mu nepřiznal s tím, že ze strany žalobce jde o zneužívání tohoto procesního institutu. Žalobce toto rozhodnutí napadl kasační stížností, kterou Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 17. 1. 2012, č. j. 2 As 138/2012 - 27. Poté, co toto rozhodnutí nabylo právní moci, vyzval městský soud žalobce opětovně k zaplacení soudního poplatku usnesením ze dne 15. 3. 2012, č. j. 5 A 235/2011 –

37, které bylo žalobci doručeno dne 23. 3. 2012, a stanovil mu k tomu lhůtu sedmi dnů od doručení. Lhůta pro zaplacení soudního poplatku uplynula v pátek 30. 3. 2012. Žalobce soudní poplatek nezaplatil, nicméně dne 29. 3. 2012 byla soudu doručena jeho žádost ze dne 27. 3. 2012 (k poštovní přepravě předaná 28. 3. 2012) o povolení měsíčních splátek soudního poplatku po 20 Kč a posečkání s úhradou poplatku na dobu dvou let. Městský soud řízení usnesením ze dne 17. 4. 2012, č. j. 5 A 235/2011 - 42, zastavil.

Městský soud v odůvodnění napadeného usnesení konstatoval, že žádost o povolení splátek soudního poplatku podal žalobce ještě před uplynutím dodatečné lhůty k zaplacení soudního poplatku. Podrobně proto vyložil, že podle jeho názoru lze posečkat s úhradou soudního poplatku, popřípadě rozložit jeho úhradu na splátky podle § 156 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 13 odst. 2 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích"), jen v případech uvedených v § 4 odst. 1 písm. e) až i) zákona o soudních poplatcích, tj. v případech, kdy zaplacení soudního poplatku není nutnou podmínkou toho, aby řízení dále pokračovalo. Povolení splátek soudního poplatku však není možné v případech, kdy poplatková povinnost nevzniká vydáním rozhodnutí, nýbrž samotným podáním návrhu, tj. v případech podle § 4 odst. 1 písm. a) až d) zákona o soudních poplatcích; není-li soudní poplatek v těchto případech zaplacen, stanoví § 9 odst. 1 tohoto zákona jednoznačný následek v podobě zastavení řízení. V žalobcově věci jde o žalobu, tj. o návrh podle § 4 odst. 1 písm. a) citovaného zákona; soudní poplatek se tak stal splatným již samotným podáním žaloby a žádost o povolení splátek je, podle názoru městského soudu, v tomto případě nepřípustná. Městský soud pouze poznamenal, že i kdyby žalobcova žádost nebyla nepřípustná, nemohla by být úspěšná, neboť tento postup není u žalobce ojedinělým, ale stal se v poslední době jeho „*novou strategií*," poté, co městský soud přestal vyhovovat jeho žádostem o osvobození od soudních poplatků. Proto městský soud hodnotí podávání rovněž tohoto typu žádostí jako zneužívání, tentokrát institutu daňového práva.

Dále městský soud uvedl, že i kdyby hypoteticky posečkal s úhradou poplatku, či prodloužil lhůtu k jeho zaplacení, minulo by se to účinkem, neboť z toho, jak žalobce dlouhodobě líčí své poměry, a s ohledem na počet sporů, které u městského soudu vede (v době rozhodování 146 nevyřízených žalob), je zřejmé, že by nebyl schopen zaplatit částku potřebnou na úhradu soudních poplatků a tuto částku by od něj nebylo možno ani vymoci. V této věci jde nadto o zcela samoúčelný spor, kdy na počátku byla žádost o určení advokáta pro řízení, které bylo již v době podání žádosti skončeno.

Městský soud poukázal i na § 9 odst. 4 zákona o soudních poplatcích s tím, že by hypoteticky mohl žalobcovu žádost vyložit jako žádost podle písm. c) tohoto ustanovení (ostatní písmena nepřipadají v daném případě v úvahu), avšak takové žádosti by také neměl důvod vyhovět. Jednak tu prokazatelně neexistuje nebezpečí z prodlení (žádost o určení advokáta byla bezpředmětná již v době svého podání), jednak toto ustanovení počítá s poplatníkem, který sice bez své viny nemohl poplatek dosud zaplatit, nicméně nemajetný není (to by totiž mohl využít institut osvobození od soudních poplatků) a jeho platební neschopnost je pouze dočasná. To však není žalobcův případ.

Městský soud tak uzavřel, že žalobcovo podání je nepřípustnou žádostí a nemohlo přerušit běh lhůty k zaplacení soudního poplatku; lhůta marně uplynula, aniž žalobce soudní poplatek zaplatil. Městský soud proto řízení zastavil.

Usnesení městského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, v níž explicitně neodkázal na žádný zákonný důvod podle § 103 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Z obsahu kasační stížnosti i samotné povahy napadeného soudního rozhodnutí je nicméně zřejmé, že stěžovatelem může být toliko tvrzen kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., který jako jediný dopadá na případy přezkumu rozhodnutí o zastavení řízení. Dle judikatury se pod tímto důvodem kasační stížnosti (nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení) fakticky skrývají i další důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), c), d) s. ř. s. Z povahy věci je vyloučen jen důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Právní subsumpce kasačních důvodů pod konkrétní písmena § 103 odst. 1 s. ř. s. je věcí právního hodnocení věci Nejvyšším správním soudem a nezakládá proto nedostatek návrhu. K tomu srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 – 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS (všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

Stěžovatel v kasační stížnosti brojí mnoha, ne zcela srozumitelnými, námitkami zejména vůči tomu, že mu městský soud ke splnění poplatkové povinnosti poskytl nepřiměřeně krátkou lhůtu. Má za to, že v právním a sociálním státě „*soudcovská lhůta musí být náramně dlouhá*“, dospěje-li soud ke zjištění, že žalobce nemá dostatek prostředků, tedy, že je v hmotné nouzi, a to i po potvrzení rozhodnutí o nepřiznání osvobození od soudních poplatků kasačním soudem (zde rozsudkem ze dne 17. 1. 2012, č. j. 2 As 138/2012 - 27). Proto byla, dle jeho názoru, lhůta stanovená městským soudem nesprávná. Městský soud navíc věděl, že stěžovatel nakládá toliko s malými finančními prostředky, a proto je stanovení sedmidenní lhůty k zaplacení soudního poplatku projevem „*stranného výkonu veřejné moci*“. Tato nepřiměřená lhůta se sama neprodloužila vydáním rozhodnutí o zastavení řízení, či zasláním rozhodnutí o tomto výsledku, neboť stěžovatel o tom nevěděl, a marně tak uplynula pouze „*nesplnitelná lhůta k zaplacení*“. Dále má za to, že soudcovská lhůta není určením dne splatnosti, „*nýbrž aktem vymáhání poplatku, pod hrozbou sankce zastavení procesu*“, přičemž tato lhůta byla přetržena žádostí o povolení splátek.

Druhá skupina námitek se týká placení soudního poplatku. Stěžovatel uvádí, že usnesení, kterým bylo pouze upraveno vedení řízení – zamítnuta jeho žádost o osvobození od soudních poplatků – není pro soud závazné, nicméně soud „*implicitně uvažuje opačně.*“ Dále je, dle jeho názoru, „*směšná*“ i úvaha, že by nyní zneužíval i institut daňového práva. Shledává také netaktním postoj soudu, který se mu vysmívá, pokud uvádí, že by soudní poplatek neuhradil ani za dva roky. K této věci dále namítá, že městský soud o jeho žádosti „*nevydal výrok*“, a ani neposoudil svou pravomoc k rozhodnutí o něm. Žádost byla výslovně určená správci soudních poplatků, a proto ji neměl posuzovat pátý senát městského soudu. Stěžovatel má též za to, že zde byl důvod pro podání žádosti o posečkání, neboť zákonodárce nepředpokládal, že před některým soudem nastane situace, že bude žalobce „*obžalováván*“ ze zneužívání institutu osvobození od soudních poplatků. Stěžovatel rozporuje i právní úvahu městského soudu o samotném institutu posečkání a splátky poplatku. Pokud městský soud zhodnotil žádost jako nepřípustnou, neměl k ní

přihlížet, nebo ji měl odmítnout; to se však nestalo. Městský soud žádost posoudil, avšak nerozhodl o ní zvláštním výrokem.

Další námitkou brojí stěžovatel proti postupu městského soudu, který „*má předložit zákon, nelze-li ho pro jeho neústavnost aplikovat*“ (Ústavnímu soudu - pozn. NSS). Městský soud tak nicméně již 20 let neučinil, a to přes to, že definovaný den splatnosti s následkem ukončení řízení pro jeho nezaplacení, brání přístupu k soudu a navíc činí ze soudů „*zatížené kvazifinanční orgány*“. Pokud městský soud zmiňuje, že Ústavní soud v jeho věci již ústavní stížnost odmítl, porušuje pravidlo, dle kterého má rozhodovat na základě právního stavu v době vydání přezkoumávaného aktu.

Stěžovatel proto navrhuje, aby věc byla u Nejvyššího správního soudu přikázána jinému, než druhému senátu, z důvodu vhodnosti a aby usnesení městského soudu bylo zrušeno a vráceno s pokynem, aby žádost o povolení splátek byla předána správci poplatků k posouzení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná; ze soudního spisu nicméně zjevně vyplývá absence dvou podmínek řízení. Především nebyl zaplacen soudní poplatek za kasační řízení [§ 2 odst. 2 písm. b) zákona o soudních poplatcích a Položka 19 Sazebníku poplatků, který tvoří přílohu jmenovaného zákona] a stěžovatel též není zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Zdejší soud nicméně na těchto náležitostech pro specifičnost případu netrval, neboť stěžovatel se domáhá zrušení rozhodnutí, jímž bylo předmětné řízení zastaveno právě pro nezaplacení soudního poplatku (obdobně viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 Afs 65/2007 – 37).

Nejvyšší správní soud tedy přezkoumal napadené usnesení v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání, za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti uvádí předně námitky vztahující se k hrazení soudního poplatku za řízení o žalobě; nesouhlasí s délkou lhůty soudem stanovené k jeho uhrazení a dále též se způsobem, jakým se městský soud vypořádal s jeho žádostí o povolení posečkání s úhradou soudního poplatku.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o soudních poplatcích vzniká poplatková povinnost v případě poplatku za řízení podáním žaloby nebo jiného návrhu na zahájení řízení a téhož dne je poplatek také splatný (§ 7 odst. 1 téhož zákona). Nebyl-li poplatek za řízení, splatný podáním návrhu na zahájení řízení, zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví, o tom účastníka ve výzvě poučí (§ 9 odst. 1 a 3 citovaného zákona). V souladu s odst. 7

tohoto ustanovení soud, který usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku vydal, toto usnesení zruší, pokud je poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než toto usnesení nabylo právní moci.

Zdejší soud nesdílí názor stěžovatele, že citovaná ustanovení zákona o soudních poplatcích odporují ústavnímu pořádku ČR, neboť brání osobám v hmotné nouzi v přístupu k soudu. Právě proto, aby nebylo bráněno těmto osobám v možnosti účinně bránit svá práva, upravuje zákon v § 36 odst. 3 s. ř. s. institut osvobození od soudních poplatků. Stěžovateli nebylo toto osvobození přiznáno, neboť v jeho případě nedošlo ke splnění podmínek stanovených uvedeným ustanovením, konkrétně bylo shledáno (a aprobováno Nejvyšším správním soudem – viz rozsudek ze dne 29. 3. 2012, č. j. 2 As 41/2012 - 23), že se v případě jeho žaloby jedná o zneužívání práva. Za této situace nemůže stěžovatel očekávat, že při vedení tohoto sporu bude podpořen prostředky ze státního rozpočtu. Pouze proto, že nebylo vyhověno stěžovatelově žádosti, nelze shledat neústavnost zákonného ustanovení o splatnosti soudního poplatku.

Namítá-li stěžovatel, že stanovená lhůta sedmi dnů k zaplacení soudního poplatku je v jeho případě příliš krátká, a tvrdí-li zároveň, že soud musí v těchto případech stanovit lhůtu *„náramně dlouhou“*, nemůže s ním zdejší soud souhlasit. Předně je třeba zdůraznit, že v případě lhůty stanovené soudem se jedná o lhůtu dodatečnou – náhradní, neboť poplatek za žalobu je splatný již dnem jejího podání (zde 15. 7. 2011). Jak bylo výše citováno, současná právní úprava nadto umožňuje uhradit soudní poplatek i po lhůtě stanovené soudem ve výzvě, a to až do právní moci usnesení o zastavení řízení. Znamená to, že se lhůta stanovená ve výzvě soudu fakticky prodlužuje o dobu, ve které správní soud vydá, respektive doručuje stěžovateli toto usnesení. I podle přesvědčení Ústavního soudu jde o dobu nikoliv zanedbatelnou, jak plyne například z plenárního nálezu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 2/07 (dostupné z http://nalus.usoud.cz), kde Ústavní soud dospěl k závěru, že třídenní lhůta ke splnění poplatkové povinnosti není dostatečná, avšak za situace, kdy je usnesení o zastavení řízení vydáno v určitém časovém odstupu ode dne, kdy nabylo právní moci usnesení obsahující výzvu k zaplacení soudního poplatku, dochází k faktickému prodloužení lhůty stanovené soudem. V nyní posuzovaném případě bylo usnesení obsahující výzvu ke splnění poplatkové povinnosti stěžovateli doručeno dne 7. 5. 2012 a napadené usnesení o zastavení řízení bylo vydáno dne 31. 5. 2012, přičemž stěžovateli bylo doručeno dne 11. 6. 2012. Sedmidenní lhůta stanovená městským soudem se tak fakticky prodloužila ještě o necelý měsíc. To je již jistě doba více než dostatečná pro splnění poplatkové povinnosti. Ani námitka, že stěžovatel nevěděl, kdy mu bude doručeno rozhodnutí o zastavení řízení, a tedy že se takto sama nemohla lhůta prodloužit, není na místě, neboť není rozhodné, zda stěžovatel předem znal přesnou délku doby mezi doručením výzvy a právní mocí usnesení o zastavení řízení. Měl-li v úmyslu uhradit soudní poplatek, byla mu k tomu poskytnuta dostatečně dlouhá lhůta. Lhůta není nepřiměřeně krátká ani v důsledku toho, že stěžovatel disponoval pouze malými finančními prostředky, jak připomíná v kasační stížnosti. Z této argumentace stěžovatele nikterak nevyplývá, že by jiná lhůta, určená pro zaplacení soudního poplatku, mohla něco změnit na jeho schopnosti soudní poplatek zaplatit.

Namítá-li dále stěžovatel, že lhůta stanovená městským soudem, byla přetržena podáním žádosti o posečkání, tento argument je v rozporu s logikou placení soudních

poplatků v řízení před správními soudy a ze zákona takový závěr dovodit nelze. Požádá-li ten, kdo soudní řízení vyvolal, o posečkání s úhradou soudního poplatku [respektive podá-li žádost podle § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích – viz níže], a dojde-li taková žádost soudu ještě v rámci otevřené lhůty pro dodatečné zaplacení poplatku, vzniká soudu pouze povinnost posoudit důvodnost takové žádosti. Neuzná-li ji důvodnou, nic mu nebrání řízení pro nezaplacení soudního poplatku zastavit, jakmile marně uplyne i dodatečně stanovená lhůta pro tento úkon.

V další námitce stěžovatel uvádí, že soud není vázán rozhodnutími, jimiž se pouze upravuje vedení řízení, tedy ani usnesením o nepřiznání osvobození od soudních poplatků; soud nicméně „*implicitně uvažuje opačně.*“ Zdejší soud již mnohokrát judikoval (například rozsudek ze dne 12. 1. 2005, č. j. 7 As 40/2004 – 97, publikovaný pod č. 581/2005 Sb. NSS), že rozhodnutí o nepřiznání osvobození od soudních poplatků nelze podřadit pod ustanovení § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. (rozhodnutí, jímž se pouze upravuje vedení řízení), neboť se jím rozhoduje o podstatném procesním právu účastníka řízení. Tato námitka tak rovněž nemůže být shledána důvodnou.

Námitka, že městský soud nesprávně vycházel při rozhodování z aktuálního skutkového stavu, nemá rovněž opodstatnění. Soud totiž řízení zastavil v důsledku nezaplacení soudního poplatku, aniž by skutkový stav věci jakkoliv posuzoval. Napadá-li stěžovatel okrajovou poznámku soudu, že z úřední činnosti zjistil, že řízení před Ústavním soudem, pro které byl stěžovateli žalobou napadeným rozhodnutím ustanoven advokát, již bylo pravomocně skončeno, pak je nutno upozornit, že ta neměla na jeho rozhodnutí ve věci žádný vliv. Šlo pouze o informaci *obiter dictum*; řízení o žalobě bylo zastaveno z jiného důvodu.

Poslední skupina námitek stěžovatele se týká způsobu, jakým městský soud přistoupil k jeho žádosti o posečkání s úhradou soudního poplatku. Stěžovatel zejména namítá, že o jeho žádosti nebylo výslovně (samostatným výrokem) rozhodnuto, přičemž rozhodující senát ani neměl pravomoc o této žádosti rozhodovat.

Jak plyne z odůvodnění napadeného rozhodnutí, městský soud se důvodností žádosti stěžovatele o povolení splátek soudního poplatku věcně nezabýval, neboť ji vyhodnotil jako nepřípustnou. Vycházel z toho, že takovou žádost by bylo možno podat pouze v případě povinnosti platit soudní poplatek podle § 4 odst. 1 písm. e) až i) zákona o soudních poplatcích; v případech podřazených pod písm. a) až d) citovaného ustanovení však takovou žádost podat nelze. Na danou žádost pak hypoteticky aplikoval i § 9 odst. 4 zákona o soudních poplatcích, který nařizuje soudu řízení pro nezaplacení soudního poplatku v předepsaných případech nezastavit; tyto jednotlivé případy vyhodnotil a konstatoval, že ani jeden z důvodů pro nezastavení řízení podle § 9 odst. 4 písm. a) až d) zákona o soudních poplatcích na stěžovatele nedopadá. Podrobně se zabýval především tím, že žádost stěžovatele o povolení posečkání s úhradou soudního poplatku by bylo možno hypoteticky vyložit jako žádost dle § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích, a z tohoto hlediska uvážil důvody stěžovatelem tvrzené, přičemž dospěl k jednoznačnému závěru, že neodůvodňují nezastavení řízení a odložení poplatkové povinnosti stěžovatele až do rozhodnutí ve věci samé.

Tento postup městského soudu je zcela v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, který v usnesení ze dne 11. 7. 2012, č. j. 1 Ans 3/2012 – 34, vyslovil, že *„[ž]ádost o posečkání úhrady soudního poplatku, resp. žádost o rozložení jeho úhrady na splátky (§ 156 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu), není přípustná v případě poplatku splatného podáním návrhu [§ 4 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích], kdy zaplacení soudního poplatku je podmínkou pro to, aby řízení mohlo dále pokračovat. V těchto případech stanoví zákon č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, jiný postup (§ 13 odst. 2): povinnost platit soudní poplatek může být na základě žádosti poplatníka za splnění podmínek vyjmenovaných v § 9 odst. 4 písm. c) citovaného zákona odložena až do rozhodnutí ve věci samé (§ 9 odst. 6 téhož zákona), případně může být této povinnosti poplatník zproštěn využitím institutu osvobození od soudního poplatku.“* V tomto směru tedy není městskému soudu čeho vytknout, až na drobné pochybení spočívající v tom, že k posouzení žádosti stěžovatele podle § 9 odst. 4 zákona o soudních poplatcích přistupoval *hypoteticky* a stále vycházel z toho, že jde o žádost o posečkání s úhradou soudního poplatku, která je nepřípustná. Postup podle § 9 odst. 4 zákona o soudních poplatcích neměl být pro městský soud toliko hypotetickým, neboť stěžovatelovu žádost bylo skutečně na místě vykládat podle tohoto ustanovení a tak ji také vypořádat, neboť taková žádost je v této fázi řízení přípustná. Nejvyšší správní soud však shledal, že městský soud i přes tento deficit danou otázku náležitě vypořádal a odůvodnil, a lze tudíž potvrdit jeho závěr, že stěžovatel nesplňuje ani podmínky dle § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích. Vzhledem k uvedenému nelze po věcné stránce posouzení otázky odkladu placení soudního poplatku městskému soudu ničeho vytknout.

Pokud stěžovatel namítal, že městský soud o jeho žádosti o posečkání s úhradou soudního poplatku, respektive o nezastavení řízení podle § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích, nerozhodl samostatným výrokem, nelze takovou námitku považovat za důvodnou. Gramatickým výkladem § 9 odst. 4 a 5 zákona o soudních poplatcích nelze než dospět k závěru, že v případě negativního vyhodnocení podmínek pro nezastavení řízení, se o podané žádosti samostatné rozhodnutí nevydává. Městský soud v nyní posuzované věci správně zjistil skutkové okolnosti a odůvodnil, proč stěžovateli nemůže být vyhověno; učinil tak zcela správně toliko v odůvodnění napadeného usnesení, aniž by o tom vydával samostatný výrok. Na tomto místě lze pro stručnost odkázat na rozsudek zdejšího soudu ze dne 19. 9. 2012, č. j. 2 As 79/2012 – 12.

Stěžovatel taktéž nesouhlasil s tím, že o jeho žádosti rozhodl městský soud, ačkoliv žádost byla určena správci soudních poplatků. K tomu lze jen stručně uvést, že pravomoc rozhodovat o žádosti podle § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích, která jediná byla žádostí přípustnou, má právě rozhodující soud, tj. pátý senát městského soudu.

Konečně dovolával-li se stěžovatel rozporu aplikované zákonné úpravy s ústavním pořádkem s tím, že městský soud pochybil, pokud věc z tohoto důvodu nepředložil Ústavnímu soudu, zde nezbývá než konstatovat, že jde o argumentaci zcela obecnou a nelze ji proto meritorně uchopit.

Na základě všech shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

Pokud stěžovatel požadoval, aby byla kasační stížnost *„přikázána jinému senátu než druhému z důvodu vhodnosti“*, pak se tímto návrhem soud neměl jak zabývat, neboť soudní řád správní pamatuje pouze na přikázání věci jinému soudu, ve smyslu § 9 s. ř. s., respektive na určení jiného soudce nebo senátu k rozhodnutí věci podle § 8 s. ř. s.; v obou případech však je důvodem výhradně vyloučení soudců pro podjatost, z důvodů uvedených v § 8 odst. 1 s. ř. s., nebo je-li to pro rychlost nebo hospodárnost řízení nebo z jiného důležitého důvodu vhodné (§ 9 odst. 2 s. ř. s.). Podjatost soudců zdejšího soudu však stěžovatel nenamítal, a taktéž důvody rychlosti, hospodárnosti či jiné skutečně důležité důvody neuváděl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel byl v dané věci neúspěšný; právo na náhradu nákladů řízení mu proto nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovanou, v jejím případě nebylo zjištěno, že by jí v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti jí proto nebyla přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. prosince 2012

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu